

Sygn. akt III AUa 1547/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Irena Goik (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Pietrzak SSA Marek Żurecki
Protokolant	Ewa Bury

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013r. w Katowicach

sprawy z odwołania S. D. (S. D.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Częstochowie

z dnia 11 maja 2012r. sygn. akt IV U 437/11

oddala apelację.

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA I.Goik /-/SSA M.Żurecki

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1547/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 lutego 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił ubezpieczonemu S. D. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie tekst jednolity Dz. U. z 2009 roku nr 153 poz.1227

ze zm.) w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku nr 8 poz. 43 ze zm.). Organ rentowy uznał za udowodniony staż pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach/charakterze: 6 lat 8 miesięcy i 24 dni. Nie uznano za pracę w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia: w P.R.K.O.P (...) od 27 października 1980 roku do 4 września 1986 roku na stanowisku spawacz- tokarza, P.R.K.O.P. (...) od dnia 2 lipca 1990 roku do dnia 31 maja 1991 roku na stanowisku ślusarz-spawacz, oraz w P.U.B.U.H (...) od dnia 16 września 1991 roku do dnia 30 października 1993 roku na stanowisku ślusarz- spawacz.

Odwołanie od przedstawionej decyzji wniósł ubezpieczony S. D. domagając się przyznania prawa do spornego świadczenia i argumentując, że w przedsiębiorstwach (...) oraz (...) pracował w charakterze spawacza.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 11 maja 2012 roku sygn. akt IVU 437/11 Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu S. D. prawo do emerytury poczynając od dnia (...)

Sąd pierwszej instancji ustalił, że ubezpieczony S. D. legitymuje się ogólnym stażem pracy w wysokości 29 lat, 29 dni. Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika,

iż bezsporny jest także okres pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach w wymiarze 6 lat, 8 miesięcy i 24 dni.

Ubezpieczony w dniu 18 października 2010 roku złożył wniosek

o ustalenie uprawnienia do świadczenia emerytalnego w obniżonym wieku w związku z pracą w szczególnych warunkach. W momencie składania tego wniosku nie pozostawał on w zatrudnieniu, pobierał zasiłek przedemerytalny.

Ubezpieczony posiadał uprawnienia

w ramach podstawowego kursu spawacza elektrycznego od 9 grudnia 1977 roku, w marcu 1979 roku odbył kurs spawacza acetylenowego. W oparciu o zgromadzoną dokumentację

i zeznania świadków w osobach: Z. K., A. P., A. K., C. K. Sąd Okręgowy ustalił nadto, że ubezpieczony pracował jako spawacz w (...)

w zakładzie w Ł.. Ustalono również, iż ubezpieczony pracował także jako spawacz na budowach eksportowych w latach 1991 w D. - spawał kopalniane osłony oraz

w Spółce (...). Z ustaleń Sądu wynika i ta okoliczność, że ubezpieczony uprzednio pracował jako spawacz w latach od 1 listopada 1981 roku - 31 grudnia 1982 roku w B.. (zeznania świadków C. K., A K., J. D., W. P. oraz wyjaśnienia ubezpieczonego).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy doszedł do przekonania,

że ubezpieczony w spornym okresie faktycznie świadczył pracę spawacza. Powyższe zatrudnienie zostało zaklasyfikowane jako praca w szczególnych warunkach zgodnie

z Działem XIV poz. 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku nr 8 poz. 43 ze zm.).

Zdaniem Sądu I instancji ubezpieczony udowodnił zatem wymagany przepisem

art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 roku nr 153 poz. 1227 ze zm.) w zw. z art. 32 staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 15 lat.

Emeryturę przyznano ubezpieczonemu od dnia (...) roku to jest od ukończenia przez ubezpieczonego 60 roku życia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Apelację od wskazanego rozstrzygnięcia wniósł organ rentowy.

Wnoszący środek odwoławczy zaskarżył opisany wyrok w całości zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy i dowolną ocenę materiału dowodowego oraz art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia orzeczenia, które nie odzwierciedla konsekwentnego i logicznego toku rozumowania, który doprowadził Sąd do wydania ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie oraz nie pozwala na zweryfikowanie twierdzeń w nim zawartych, co uniemożliwia kontrolę instancyjną. W konsekwencji zdaniem skarżącego naruszono przepisy prawa materialnego poprzez ich niewłaściwe zastosowanie,

tj. art. 184 w zw. z art. 32 ustawy emerytalnej w związku z § 7 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku nr 8 poz. 43 ze zm.) i przyznanie ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury w sytuacji braku podstaw do takiego rozstrzygnięcia.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i oddalenie odwołania ubezpieczonego ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie.

Zdaniem organu rentowego Sąd I instancji nie wyjaśnił wszystkich okoliczności faktycznych niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy, o czym świadczy zawarty

w uzasadnieniu orzeczenia opis stanu faktycznego ustalonego przez Sąd Okręgowy. Skarżący zaznaczył, że Sąd nie ustalił czasokresu pracy ubezpieczonego w Ł., nadto nie wyjaśnił rozbieżności pomiędzy zeznaniami świadka Z. K., który stwierdził, że ubezpieczony był spawaczem a zeznaniami świadka A P., który zeznał, że „jak nie było spawania to robiliśmy również ślusarkę”. Sąd nie podał czasookresów pracy: na budowie eksportowej

w D., w Spółce (...). Nadto organ rentowy wskazał, iż Sąd nie podał na jakich dowodach oparł się ustalając charakter pracy ubezpieczonego w kolejnych okresach. Zdaniem skarżącego, przytoczenie nazwisk świadków to za mało w sytuacji gdy świadkowie

ci pracowali z ubezpieczonym w różnych okresach i różnych miejscach. Następnie wnoszący apelację wskazywał, że Sąd ani jednym zdaniem nie odniósł się do charakteru pracy ubezpieczonego w Spółce z o.o. (...) we W. od 16 września 1991 roku do 30 października 1993 roku, choć ten okres również zaliczył ubezpieczonemu do pracy

w warunkach szczególnych. Apelujący argumentował nadto, iż Sąd nie omówił

w uzasadnieniu orzeczenia dlaczego przy ustalaniu stanu faktycznego nie oparł się na dokumentach pracowniczych ubezpieczonego z: (...) gdzie jego stanowisko

w spornych okresach wykazywane jest jako ślusarz- spawacz, czy spawacz- tokarz. Na koniec skarżący zaznaczył, że Sąd nie odniósł się w uzasadnieniu orzeczenia do oświadczenia ubezpieczonego złożonego na rozprawie w dniu 20 stycznia 2012 roku: „W. P. był moim brygadzystą, jak potrzebował spawacza, to mnie brał z warsztatu i szliśmy spawać.” Według apelującego wykluczają wykonywanie przez niego prac spawalniczych stale i w pełnym wymiarze.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest niezasadna.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłowe i nie wymagające uzupełnienia postępowanie dowodowe, nie naruszył przepisów prawa materialnego, ani postępowania w tym art. 233 § 1 k.p.c., zaś poczynione przez niego ustalenia faktyczne Sąd II instancji podziela i przyjmuje za swoje.

W sprawie uprawnień ubezpieczonego do emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku Nr 153 poz. 1227 ze zm.) spór dotyczy kwestii, czy ubezpieczony posiada 15 lat pracy w warunkach szczególnych na stanowiskach wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Zawarty w przepisach przejściowych ustawy emerytalnej art. 184 dotyczy tych ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) osiągnęli: 1/ okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia emerytury w wieku niższym niż 65 lat (w przypadku mężczyzny), 2/ okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (co najmniej 25 lat dla mężczyzn). Prawo do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stanowi w systemie emerytalnym uprawnienie wyjątkowe związane z ujemnym oddziaływaniem zdrowotnych warunków pracy na pracownika, co uzasadnia przyjęcie obniżonego wieku emerytalnego. Zgodnie z § 4 rozporządzenia z dnia 4 lutego 1983 roku

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.) prawo do takiej emerytury nabywa pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia. Natomiast w myśl § 2 rozporządzenia z dnia

4 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.) okresy pracy uzasadniające prawo do świadczenia emerytalnego to okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Nie budzą wątpliwości ustalenia Sądu I instancji, że ubezpieczony wykazał wymagany staż pracy w warunkach szczególnych pracując stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza.

Potwierdza to przede wszystkim świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 30 listopada 2000 roku z którego wynika, że w okresie zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. od dnia 3 września 1979 roku do dnia 31 maja 1991 roku ubezpieczony wykonywał prace spawalnicze na stanowisku spawacz (11 lat 8 miesięcy i 21 dni).

Jak wynika z akt rentowych, organ rentowy zaliczył ubezpieczonemu z w/w okresu jedynie jako pracę w warunkach szczególnych zatrudnienie od 3.09.1979 roku do 26.10.1980 roku, od 5.09.1986 roku do 29.05.1987 roku, od 15.06.1987 roku do 18.02.1990 roku i od 1.06.1991 roku do 14.09.1991 roku. Jednak zdaniem Sądu Apelacyjnego cały okres wykazany w w/w świadectwie pracy winien być zaliczony jako praca wykonywana w warunkach szczególnych wymieniona w wykazie A stanowiącym załącznik do cyt. rozporządzenia (dział XIV poz. 12).

Także ze świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 15.10.2001 roku (k. 59 akt rentowych) wynika, że ubezpieczony wykonywał pracę spawacza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy od 16.09.1991 roku do 30.10.1993 roku w Przedsiębiorstwie Budowlano-Usługowym (...), a więc w ilości 2 lat 1 miesiąca i 14 dni.

Odnosząc się do podniesionych przez organ rentowy zarzutów należy zauważyć, iż zeznania świadków, które również Sąd Apelacyjny ocenił jako wiarygodne, uzupełniają powyższą dokumentację, pozwalając na ustalenie, że w całym zakwestionowanym przez organ rentowy okresie ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz.

Ponadto w orzecznictwie od wielu lat dominuje pogląd, iż zawarte w dziale XIV

poz. 12 określenie „prace przy spawaniu” obejmuje nie tylko zatrudnienie na stanowisku spawacza, ale i prace wykonywane w przebiegu procesu spawania (wyrok z dnia 29 stycznia 2008 roku IUK 192/07, OSNP 2009 / 5-6/79).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zgromadzona dokumentacja, a w szczególności świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych - jak i zeznania przesłuchanych w sprawie świadków - pozwoliły na ustalenie, że ubezpieczony wykonywał przez 15 lat pracę w warunkach szczególnych. Natomiast zawarte w apelacji zarzuty sprowadzające się do naruszenia prawa procesowego, w tym art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. należało uznać za bezzasadne.

Skoro wyniki przeprowadzonego postępowania wykazały, że ubezpieczony posiada 15 lat pracy w warunkach szczególnych spełniając pozostałe przesłanki określone w art. 184 ustawy emerytalnej, to zasadnym było przyznanie mu wnioskowanego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

/-/SSA J. Pietrzak /-/SSA I. Goik /-/SSA M. Żurecki

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JM